

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3 год. пополудни.

Ціна примірника у Львові й на провінції:

50 сот.

Місячна передплата з пересилкою 10 К.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

„ВПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3,
I. поверх.

Пролетарі всіх народів єднайтеся!

На приказ Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Прикази цьому повинуються тільки з konieczности, бо не хочемо позбавити наших читачів свого рідного друкованого слова.

Поверот делегатів У. Н. Р.

В суботу, дня 18. с. м. вернули зі Станіслава від тимчасового уряду української республіки представники Української Національної Ради д-р Володимир Охримович і проф. Степан Томашівський.

З ними вернув інтерв'юваний українськими військами інж. Опольський, в заміну за якого має бути випущений на волю д-р Іван Куровець інтерв'юваний в Баранові.

Конгрес працюючих в Києві.

Директоріят Української Народньої Республіки скликав на 19 січня с. р. до Києва конгрес трудового народу України. Се значить скликається неначе тимчасовий парламент цілої України. Його вибирають усі ті люди, що власною працею заробляють на прожиток і нікого не визискують. Право вибирати депутатів і право бути вибраним послом-депутатом має кожний чоловік, що покінчив 21 літ життя, чоловіки і жінки усіх народностей, що заселяють Україну. Однак се можуть бути тільки громадяне Української Народньої Республіки, не позбавлені виборчого права в наслідок присуду карного суду.

Конгрес трудового народу складається з 527 депутатів цілої України. На західну Україну (Галицьку, Буковинську та угорську Україну) призначено з того 65 мандатів. Депутатів вибирають окремо всі робітники, трудове селянство — себто безземельні і ті селяне, котрі до тепер обробляли землю власними силами, не користуючись постійно чужою працею (ті, що не держали постійно наймитів); а також трудові інтелігенції, себто робітники на ниві народньої освіти, служачих в народніх кооперативах, земських та міських самоврядуваннях, конторах та інших державних, громадських і приватних установах та трудові інтелігенції вільних професій. Се мусять бути такі інтелігенти, що самі не визискують і не допомагають другим визискувати чужу працю та не володіють майном, яке приносить доходи з чужої праці.

Разом з цілої України буде 378 депутатів вибраних селянами, 88 депутатів від робітників, а крім того від залізничників 20, від поштовців і телеграфістів 10 депутатів і від трудової інтелігенції 33 депутати. Як бачимо з цього, селянських депутатів буде мало не 3 рази більше, чим усіх інших депутатів разом. Се й зовсім слушно, бо на Україні найбільше селян.

На українську Галичину припадає около 50 мандатів, котрі можна так розділити: 37 депутатів від селян, 8 від робітників, 2 від залізничників, 1 від поштовців і 3 від трудової інтелігенції.

Вісти з Києва.

Командантом міста Києва є отаман УСР. Коновалець, директором пресового Бюро д-р Назарук, секретарем Директоріату тов. П. Дідушок, товаришем міністра заграничних справ тов. Володимир Темницький.

Українські висланники.

Висланником Західньої української Республіки в Празі є д-р Смаль-Стоцький, східньої М. Славинський; у Відні західньої М. Василько, східньої Вячеслав Липинський.

Амбасада західньо-української Республіки міститься VII, Windmühlstrasse 16.

Директором пресового бюро у Відні є б. пос. Сингалевич.

Українські делегації до Парижа і Вашингтону.

До Парижа виїхала делегація зложена з д-ра Евгена Левицького, секретаря заграничних справ д-ра Панейка і Сидоренка.

Крім того виїхала місія до Америки до Вашингтону, в якій склад входять між іншими секретар Льонгін Цегельський, тов. Юліан Бачинський і Дм. Донцов.

Земельний закон на Україні.

Київ, 14. січня 1919. Директоріят Української Республіки видав тимчасовий земельний закон, якого метою є заспокоїти вповні мало- і безземельних селян.

Жидівські погроми на Україні.

Варшавські газети доносять про погроми в Бердичеві, Житомирі та Катеринославі. І так дня 13. І. якесь бандити в Бердичеві порабували жидів, а з Бердичева поїхали до Житомира і там знову дійшло до погромів. Знова якесь т. з. „Банди Мажова“ напали на Катеринослав і рабували, мордували та стріляли. Догоріла як прийшли війська Петлюри, нагнали бандитів та прогнали їх аж до Дніпра.

Ми знали, що ті погроми роблять якісь чорносотенні банди. І се потверджує телеграма з Москви:

„Рада совітів в Москві повідомляє Директоріят, що не бере ніякої відповідальности за насилля і рабунки московських банд на українській території“.

З угорської України.

Товаришем міністра для української народности виставлений відомий наш земляк Іллядер Стрипський, кустос Національного Музею в Будапешті.

Угорські Українці за прилученням до Української Республіки.

Київ, 14. січня. Національна Рада угорських Українців, на засіданню в Марамош-Сиготі, ухвалила просити Державний Секретаріят о захищення трох граничних комітетів і прилучити всі угорські комітати, замешкалі 600.000 українською людністю, до Української Народньої Республіки.

Папа і польсько-українська війна.

Варшавський галицький візитатор Ратті наслідок митрополитови Шептицькому і польському архієпископови Більчевському письма з поручення папи, в яким папа взиває до мирного поладнання польсько-українського спору.

Горе побідникам!

„Горе побідженим!“ — казав колись, як каже староримська легенда, — проводир побідних галицьких ватаг, накладаючи тяжкий окуп на побіджений Рим. „Горе побідженим!“ (Vae victis) було гаслом побідників в усіх війнах; сей клич роздається і в теперішній всесвітній війні.

Недавно, перед роком, диктував побідний пруський імперіалізм повалений Росії берестейський мир, — а з уст генерала Гофмана, що, буючи кулаком в стіл, пригадував російським деле-

гатам, що вони є репрезентанти побідженої країни, звучало староримське гасло: „Горе побідженим!“ Нині побідники з імперіалістичного, західньо-європейського табору кидають повалений, придавлений, розоружений Німеччині той сам бутний клич: „Горе побідженим!“

Здається побідникам, що мечем вони на віки зачеркнули границі своєї сили і влади, що непохитна стоїть будова, здвигнена залізом, зцементована кровю.

Та не всі дивляться в будучність так рожево, як тріумфуючі побідники.

І ось ми чуємо, як серед загального тріумфального шалу в країні, що тепер шаліє п'яна побідою, роздається поважний голос остороги. І замітне, що се голос вояка, голос генерала, — значить, представителя тих кругів, що є поклонниками брутальної сили. Французький генерал Персен (Percin), подаючи виставлення втрат в людах, які понесла Франція в теперішній війні, доходить до висновків, що повисше правило старинного вояка піддає основній критиці.

Франція мала втрати: в тих що полягли в бою або загинули без вісти 1,385.000; в тих що стали безвихідними каліками 649.000, — разом 2.079.000. До сього треба дочислити втрати від 1. листопада до 15. листопада 1918 р., даліше тих, що тепер є хорі та не вернуть до повного здоров'я, даліше полонених, що вернуть з полону зі зруйнованим здоров'ям і коли дочислиться і додаткові втрати, що виносять около 420.000 людей, то загальне число втрат винесе півтретя мільона людей.

Населення Франції виносить 38. мільонів людей. З того є 20 мільонів жінок, 10 мільонів дітей, 8 мільонів старих, хорих, нездібних до праці калік і 8 мільонів мушкетерів, спосібних до праці. Виходить таке, що теперішня війна, що принесла Франції таку блискучу побіду, забрала їй три осмі частини, значить 37 процент здорових, здатних до роботи людей. Такою руйною оплачена побіда Франції! „Горе побідникам!“ — кажуть ті проречисті цифри французького генерала. „Так, так; щоб розторожити Німеччину, треба вперед знівечити Францію!“ — писав зовсім слушно один французький антиімлітарний письменник.

А зазначити треба, що — після дат, які подає одна віродостойна голландська газета — Німеччина втратила тільки 16 процент свого мужеського населення, здорового і здатного до праці. Значить, втрати побідженої Німеччини є значно менші, чим втрати побідника Франції — втрати з сього найбільшого скарбу, яким для суспільного, національного багатства є робоча сила суспільности.

Величезна побіда, яку держави антанти віднесли над центральними державами а зокрема над Німеччиною, ще занадто свіжа; тріумф занадто великий і блискучий. Та вже тепер думаючи люди звертають увагу на відворотну сторону медалю.

А наслідки великої воєнної катастрофи, що навістила суспільне життя цілого цивілізованого світа, доперва починаються давати в знаки; їх не відчували люди так діймаючо в огни страшно воєнної розправи. Та вони будуть зростати безнастанно; і хоч поволи та безнастанно счезати буде бундючий гордий тон воєнних побідників.

І в краях побідного західноєвропейського імперіалізму починають зростати прояви недоволення широким народніх мас, — хоч покищо переважає там настрої тріумфу, а блеск побіди не дає доглянути темних сторін суспільного життя.

І коли зважитися, перед яким важким завданням відбудови свого життя стоїть побідна Франція, так страшно побідною вийною зруйнована, — то стане ясним, яким двосічним оручем є війна, як спосіб розвязки міжнародніх питань і як стародавнє гасло: „горе побідженим!“ дивовижно доповнюється в наших часах кличем зовсім йому противним: „горе побідникам!“

М. Ганкевич.

„Ukraincom na wzór“.

Польські днівники доносять за париським „Le Temps“ з 4. січня с. р., що Масарик на новий рік мав дати президії чеської Народної Ради ось яку заяву:

„Особисто переговорював я з польськими представниками. Порозумілися ми в головних точках економічних і етнографічних питань. Зрозумілими є, що остаточна згода наступить на мировім конгресі, на якому не порозуміємося до того часу.“ („Dziennik Lud.“ ч. 18. з 18. січня 1919.)

„Dziennik Ludowy“ зараз підніс нам чималенько сю заяву чеського президента як примір.

Не нам Українцям брати се як примір, а Польки повинні наслідувати згаданий крок і так як уступили зі Спіжу та Орави, повинні уступити свої війська зі східної Галичини. І Польки не повинні хвалитися тою угодою, бо самі Польки не згодилися добровільно на уступлення зі Спіжу та Орави. „Głos Narodu“ з 15. січня 1919. виразно каже, що: „...oddziały polskie cofnęły się przed czeską przemocą z północno-zachodnich byłych Węgieł... cała ziemia orawska i spiska zostały obsadzone przez czeskie najazdy. Okupacja ma być czasowa tylko i nie przesądza o ukształtowaniu rzeczy przez kongres, który rozstrzygnie dopiero ostatecznie, co komu przysłużyć“.

Наколи протупника замкнули до арешту і він лише через се не може зробити нового прогукну, то те ще не каже, що він чесний чоловік. І з нього не можна брати приміру.

Зате „приміри“ Польки, знаючи добре, що східна Галичина є українською, знаючи, що Львів буде мати найповнішу автономію, кричать на ціле горло: „Chodź tu o polski majątek kulturalny i o narodowy honor“ (д-р Болеслав Орловський) і йдуть війною на цілу східну Галичину. Пролівають нашу кров у всіх закутках нашої території і ще мають відвагу кричати: „Dreszcze przechodzą na myśl o tych potokach krwi, w których utonęłyby polskie dobro kulturalne... o wylewie na cały kraj hajdamaszczyzny“ („Głos Nar.“ ч. 15.).

Польські тов. соціалісти добре знають, що то таке се „polskie dobro kulturalne“. Вони дуже добре розуміють, що те культурне добро є нічим іншим, а польські дідичі східної Галичини, що се кілька польських капіталістів в Дрогобичі і Бориславі. І польські тов. соціалісти мають відвагу підсудати нам згоду Чехів з Польками як примір.

Польки кричать о „potokach krwi“, а рівночасно висилають відділи війська, „które się dały użyć do zamachu w noc 5. stycznia...“ до Галичини, щоби вони в боях з Українцями „...złapę winę i zasłużę sobie na miano polskiego żołnierza“ („Dziennik Lubelski“, ч. 11. з дня 12. січня 1919.).

На таке змивання вини ми можемо Польщі повторити слова нашого героя мученика Тараса:

„І перед образом Твоїм
„Неутомимі поклони
„За жраму, за війну, за кров;
„Щоб братню кров пролилась, просять,
„А потім в дар Тобі приносять
„З погару вражачий покров“.

Прямо розум стає, коли чуєш, що й польські соціалісти, які добре знають шляхоцку господарку минулих століть, які знають, скільки крові українського народу пустили вони на цілім просторі України аж по Дніпро, ті соціалісти, які знають, що Жидів є більше в східній Галичині, чим Польків і що колиби Жиди хотіли ставити питання територіальних претенсій так, як се роблять Польки, то не Польки а Жиди малиби володіти східною Галичиною, ті польські соціалісти підсудують нам ще приміри.

Так, Українці підуть за приміром Чехів. Український президент зложить колись також заяву подібну до Масарикової, але перше всього Польки в той самий спосіб опустять галицький Спіж. А як вони те зробили, то нехай собі Польки прочитають в „Głos-i Narod-u“.

(с. г.)

Інтерновані владики.

В монастирі ОО Василіян в Бучачі нахочяться звісні чорносотенні владики Евльогій волинський і Антоній київський.

З Перемишля.

Вибірчий терор. — Переслідування українських робітників. — Союз Українок.

Перемишльський староства п. Гелер „робить“ вибори по давньому. Візав доокладні громади, щоби під карю предломили спис виборців. Се візанне відносилось до майже чисто українських громад, як н. пр. Коронники. Та маючи того. Довідуємося, що кожний селянин під карю мусить голосувати.

Радник Небещанський, який за часів небицьки Австрії всавився там, що як начальник секції консервативів залізничних доріг, переслідував робітників так Українців як і Польків і за „кару“ віддавав їх до війська, тепер з цинного серця перемишля в великого польського „патріота“. Панок сей в дисциплінарній дорозі переніс дня 10. січня з Перемишля до Тарнова трох робітників-україн-

ців, а саме тт. Івана Вітика, Ілька Квасницію і Танзичника. Та не за злочин переніс їх він до Тарнова, а за се, що вони Українці. Т-пер знову вистав на захід партію робітників-Українців, з тим, що коли не пойдуть, то каже їх, як бунтарів, арештувати. Тимим поступованнем пана радника огірчені навіть самі польські робітники.

В „Союзі Українок“ існує особливий жіночий комітет для несення помічч раненим, полоненим та інтернованим в Перемишлі Українцям. Мимо труднощостей, комітет працює дуже успішно. Жінки ходять до ранених і полонених що дня. З огляду на недостаточний харч варять комітет для хорих і полонених обідів. Уладжує теж збірки харчів, білих і грошей.

З Коломиї.

В Коломиї панує вірцевий лад і спокій. В прогнанню до всіх малих поголовок, тусом ствердженню, що доє не було там ні одного случаю морду або рабунку. Так доносить львівська газета „Chwila“. Настий суд не видав ні одного вироку смерті. Жиди заховуються зовсім нехотливо. Залізничний рух між Чернівцями, Ісінцею (Керашинею) і Будачем відбувається зовсім правильно. В Коломиї виходить українська урядова часопись „Покругський Вістник“ і польська „Gazeta Kolomyjska“. Товаришеске і культурне життя досить оживлене. Вистави в українській театрі і кінох відбуваються кожного дня. Средства живности значно потаніли. Вранці й залядники мають лишню цілюнату особисту свободу. Командантом округу є проф. Прийтан, його заступником д-р Вемко, його адютантом д-р Палів, командантом міста отаман Галибів, а староство Станісський.

Що чувати в світі?

В Еспанії занепокоєне правительство робітничим рухом, який головно в Каталонії приймає більшовицьку закраску. Усіх Росіян піддано строгому дозору.

На відбудову Бельгії і північної Франції жадає маршалок Феш 80 мільярдів франків.

В Берліні панує вже позитивний спокій. Одначе стан облоги триває ще далі. Усі залізничні міста, мости та площі обсажені військом та машинними крісами. Видно ще і армату в подекуди і танки. З Берліна далі доносять, що нудіями часто переходять уоружені слуги, перевозять релігії та арештування. Між иншими арештовано Карла Кайтського під замігом конспірації з Розею Люксембург, але після пересудування випущено його на волю.

Естонські війська заняли після кривавого бою Дорпат.

В Португалії приймає революційний рух широкі розміри. Робітники домагаються зміни правительства.

В Польщі проголошено загальну мобілізацію.

В горішньо-шлезьких мональних страйкує 15.000 робітників.

З воєнних подій.

Воєнний комунікат

з дня 19 січня.

Пресове бюро подає: У львівській групі ситуація без зміни. В групі полковника Сікорського: Український наступ під Бартавом відверто. Група ген. Зеліньського: Українські відділи заатакували Любін Великий, одначе їх відверто і розбито. Позатим ситуація без зміни.

НОВИНКИ.

— Засідання Української Національної Ради в Станіславові відбудеться дня 23. с. м.

— Заяву У. С. Д. П. в справі виборів до польського союму подамо в завітнім часі „Впереду“.

— Йорданське свято у Львові відбулося як завжди кожного року, а сам обхід прибрал характер української національної маніфестації. Від 21. листопада перший се раз виступила гремільно львівська українська громада, яка тут, у Львові, під польським пануванням, має заборонене право зібрати найменших зборів. Цілий ринок, де відбувалося водосвятте, заняли маси львівського українського населення. Порядок так підчас водосвяття як і в часі походу був вірцевий і подиву гідний, на що звернули увагу й чужі, між иншими член англійської місії п. Відерман. Митрополит не брав свого року участі в обході на виразну просьбу і жаданне громадян і духовенства. Сьогорічний Йордан, крім національної маніфестації був теж і певного роду горожанським іспитом львівського українського населення.

— II (одинадцять) з ряду ревізій відбулася в суботу в редакції „Діла“.

— Чи се ревізія? З української жіночої гімназії Василіанок забрано лави, а з Національного Музею паркан.

— З міста пишуть нам: Я ішла з товаришкою вулицею Сапигі, очевидно, розмовляли ми по українськи. Якесь матрона, почувши українську мову, закричала: „Слухай Україна, збери по руську мові!“ Україна на улиці Руської, а не ти! Моя товаришка відповіла їй: „Я не знала, що Польща є лише на вулиці Сапигі...“ І ми пішли далі.

— Справленне. В статі „Ситуація хвилини“ в 41 ч. „Впереду“ в реченні від 21. рядка з долин випущено кілька слів. Речення: „Те хоч може не було сталося...“ має звучати: „Те, хоч може не було сталося, тепер стається мусить, бо Українська Народна Республіка вже не буде йти на поміч Галичині, а буде захищати свою західну границю.“ Текст в латинській частині лишився добрим.

Оповістки.

— Робітничий Календар на 1919 рік можна набувати в бюрах днівників, в графіках та в адміністрації „Впереду“ по ціні 1 К 30 с. за примірник.

— „Народна Торговля“ у Львові сповіщає своїх вкладчиків, що з приводу загального обниження процентної стопи і стагнації в торговельнім обороті, буде опрорентувати вкладки, почавши від 1. лютого 1919, по 3½% аж до відкликання.

— На підзем. роб. газети (зложили в коронах): Сидір Кузик 300, Кульматичний 100, Семенов 100, Ів. Сенишин 20, порто 4. Разом 484 кор.

— На ялинку для зазначення укр. жовнірів зложили в коронах: Лукашевський 30, Стерняки 20, збірка тов. Петра і Павла 130, Васенгена 20, збірка редакції і адм. „Діла“ 104, Гомовська 10, Рудницький 10, Гордиєвська 5, Шарко Петро 20, І. Л. 10, Анна Ясюк 10, проф. Целевич 20, Татяніна Банадига 10, Анна Федасюва 20, С. Матвіяна цукор, торг. Домашникова 3 булки, медіанки, Дурбокова медіанки, торг. А. Левицька цукорки і 50. О. Савеліч 50, Дарця Шехович 10, Лєвко Ціран 10, Ватинська О. тістоцка, У. В. фляшка вина, Легкий Стефан 20, Антонов Максим 20, Кудьчизька Кароліна 10, Глибчак Іван 20, Олівка Юрко 10, Жарський Василь 20, Масоляк Ольга 10, Козак Анна 5, Левицька Ольга 30, Козак Стефанія 10, Вагрянова Вера 20, Волянська Ганка 20, Сливка Лука ілюка, цукор, папіроси. Саламатчук Марійка 5 кг мукі, Стрехин ¼ кг мукі, Йосиф Капко 20, Перфецький Євген 20, Ромуальд Перфецький 20, Стігницька Олена 20, Зайчківська Марія 10, Муранова тютюн і 25, Ольго Левицький папіроси, Іванна Ярославич 25, Клим. Левицька 5, Марія Ундерка 10, Гали Мартини 10, радник Дрималик медіанки, Микола Зайчківський 100, К. Песчорська 20, радник Русин фут тютюну, Б. М. 4 хлібні медіанки, П. Пежанська медіанки, Пашкевичівна 30, В. В. 50, Теодор Красної 50, Паньків 2 хліба, Косишан 1 хліб, Левицький Вол. папіроси, вино, гриби, Пестаква 6, Танчаківський булка, М. Сениці орехи і алюка, Гали Мануїліна медіанки, М. Стецьмакова булка і 10, М. Г. 20, Анна Полатайко 20, збірка зі Засілля Н. Огоновська: В. Вагрянова 100 папіроси, М. Дуникова солонина, грисія, 10 яєць, цукор, сок, Макарушкова медіанки. Кіпертисняк стручки, Чумова 50, Грозикова 50, Н. Юзичівна 3 сотки папіроси, М. Лисикова папіроси, медіанки, коніярка, Габєрва 5, Надковська 30, Глишак 10, Слава Песьковська 50. (Далі буде.)

Оголошення приймається по 2 корони за зміст оголошень за один петітовий рядок. За зміст оголошень редакція не відповідає.

До працьодавців! Хто потребує робітників і робітниць, нехай оголошиться в адміністрації „Впереду“.

Карне право часті загальна і спеціальна проф. Стебельського є до продажі. Відомість в адміністрації „Впереду“.

Бляхарська робітня Вобера, Собєського, 84, глядає хлопця до науки. Успіха добрі.

Пошукую бжорового заняття або лекції. Зголошення: Должанська, Львів, вулиця Здорова 8, І. п.

ІЛІЯРІ БАВУНІК. Я здорова у родичів. Дай вістку про себе. — Ольга. — Інші часописи прощу о передрук.

ІРОСЛАВ ЯНИЦЬКИЙ, КРАСНЕ коло ГРИМАЛОВА. Ми всі разом здорова і добре нам. Я перебуваю у тітці. — Ольга. — Українські часописи прощу о передрук.

Хто знає що про ВАСИЛЯ ГОРВАЯ, що був при війську в Одесі, прощу дати вістку Катерині Горбай, Львів, Польна 18.

ІОСИФ СТАДНИК, КИЇВ. Прошу повідомити Микиту Ясногородського Тургенєвська 81, квартира 17, що ми адресуємо. — Климківна.

ВОЛЯНІН МАРІЯ з БУЧАЧА повідомляє сестру в Чорткові, що є у Львові здорова. Станіславський часописи просить о передрук.

Прощаю всіх, хто знає дещо про ІОСИФА І ЕВСТАХІЯ ВУРАЧИНСЬКИХ, з італійського фронту, подати вістку Андрієви Вурачинському, Скопківська ч. 66.

ПЕРЕМИШЛЯНИ, ГРИШЕЛЬД. Я є у Досталих від паделіста — урядую в скарбі. Я і всі здорова. — Влодко.

О. ХМІЛІВСЬКИЙ, Золочів. Прошу повідомити вістку в Бужку, що я там є, де був і у мене все добре. — О. Антін.

ТЕОДОР КРИВИЙ в ТЕРНОПІЛІ. Я з дітьми здорова. — Марія Юрків.

КАЛУШ, КОРИТОВСЬКА-ГРИНЕВЕЦЬКА. Чи ви здорова? Де хлопці? Ма всі здорова. — Ольга. Інші часописи прощу о передрук.

Хтоби знав що про РОМАНА І БОГДАНА КОПЦОВІВ, прощу ласкаво подати вістку матері, при вул. Руській ч. 3.

МИХАЙЛО ВОРЩ, у ЛЬВОВІ. Прийди до мене. Микола Моравецький, Львів, гарнізоний шпиталь ч. 94 (ІІ. п.).

БИГАР ГРИЦЬ, у ЛЬВОВІ. Вуйку! Відвідайте мене в гарнізонім шпиталі ч. 103 (ІІ. п.). — Василь Рєпак.

Читачів „Впереду“ прощу повідомити МАРІЮ САФІЯН-ЧУК, СИНЬКІВ, пошта Радехів, що Стефа у Львові здорова; науки нема. Прошу о вістку.

ГАЛЯ ЦУРКОВСЬКА, СТАНІСЛАВІВ, вул. Фердинанда ч. 4. Я здорова і мешкаю у Таті. — Іван.

О. НЕВТОР, пов. ЗОЛОЧІВ. Прошу допомогти моєму батькові, якого інтернували українські війська. Гроші з подякою звернемо. — Ярослав Віліньська з Заріча пов. Мостиска.

Прощаю всіх, хто знає, де є ВАСИЛЬ МАРКЕВИЧ, з італ. фронту, повідомити Залипського, Гороньська ч. 10.

ЯКІВ ІВАНЕЦЬ. Дай вістку про себе. Ми здорова. — Батько і Катя.

Читачів просимо повідомити о. БАЛЬКА І ДОВГІМ, коло ТЕРЕБОВЛІ, що ми всі здорова. — Нікодемолічч. — Тернопільські газети просимо передрукувати.

Читачів „Впереду“ прощу повідомити ІВАНІ І МАРІЮ ОЛЕКСИН в Независлах коло Коломиї, що всі в добром здоров'ї. — Коломиїські часописи прощу о передрук. — Іосифа Островська.

ЮЛІО БУНЯК в ТЕРНОПІЛІ прощу повідомити, що родина у Львові здорова. ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС“ прощу передрукувати. — Порфір Буняк.

СТЕФАН КУРЕЙБА, уч. І. кл. реаль. літ 14, в попенатім шпиталі, вийшов дня 22. грудня з Судової Вишні до Львова. Прощаю між Судовою Вишнею і Городком. Хто мав би яку небудь відомість, згодить донести Григорієви Курейбі, Львів, вул. Бартоша Гювальського ч. 10.

1-3